

SPRAWOZDANIE

**z działalności Seminarium Duchownego i Instytutu Teologicznego
w Przemyślu — za rok akademicki 1987 / 1988
(od 1 września 1987 do końca wakacji 1988 roku)**

I. Stan personalny przełożonych, profesorów i alumnów

1. Obowiązki przełożonych Seminarium Duchownego w Przemyślu w roku sprawozdawczym spełniali następujący księża:

— rektor: ks. dr Stanisław Zygarowicz

— wicerektorzy: ks. dr Władysław Głowa i ks. mgr Jan Stanisław (dla alumnów mieszkających w gmachu Małego Seminarium).

— Ojcowie duchowni:

a) ks. bp Edward Białogłowski

b) ks. mgr Andrzej Skiba

c) ks. dr Edward Chmura

— prefekci

a) ks. dr Marian Wolicki — prefekt studiów

b) ks. dr Jan Twardy

c) kd. dr Stanisław Harężga

d) ks. mgr Mieczysław Gniady

e) ks. mgr Jacenty Matuszewski — sekretarz rektoratu

f) ks. dr Marek Kowalik

g) ks. dr Marian Rojek

— dyrektor administracyjny: ks. mgr Józef Bar.

2. W roku sprawozdawczym zaszły następujące zmiany w gronie wychowawców i w kolegium profesorów:

W ramach reorganizacji życia seminaryjnego został odwołany ze swego stanowiska ks. mgr Jrzy Kurcek jako wykładowca języka łacińskiego i dyrektor zakładowej biblioteki. Seminarium wyraża swoją szczerą wdzięczność Księdzu Profesorowi za wszelkie dobro, którego stał się z pomocą Bożą autorem dla dobra alumnów. Przy spełnianiu zaś obowiązków na nowym stanowisku w Kościele diecezjalnym wspólnota seminaryjna życzy mu Bożego błogosławieństwa i radosnego optymizmu kapłańskiego.

Również Ks. Bp Ordynariusz podziękował za pracę w Seminarium panu profesorowi Janowi Musiałowi, który jako polonista ukazywał piękno języka ojczystego i rozbudzał wśród studentów zapotrzebowanie na religijny teatr. Do podziękowań ze strony Arcypasterza Diecezji dołącza się również całe Seminarium.

Z radością powitało Seminarium nominację trzeciego ojca duchownego, którym został w miejsce ks. bpa Edwarda Białogłowskiego ks. mgr Wacław Partyka, dotychczasowy wykładowca historii sztuki kościelnej i proboszcz w Buszkowicach.

Wiele też spodziewa się Seminarium w całym swoim komplecie po nominacji ks. mgra Adama Szala, któremu Ks. Bp Ordynariusz przydzielił obowiązki wykładowcy historii Kościoła i dyrektora biblioteki i zakładów naukowych, następnie ks. mgra Zbigniewa Suchego jako wykładowcy homiletyki obok ks. prof. Jana Twardego i zarazem wykładowcy języka polskiego w miejsce prof. Jana Musiała, w końcu ks. mgra Jana Edlinga — profesora języka łacińskiego, w miejsce ks. prof. Jerzego Kurcka.

Rektorat i cała wspólnota seminaryjna wita serdecznie w gronie wykładowców ojca dra Wawrzyńca Wawro, naszego diecezjanina i zarazem przeora klasztoru Ojców Dominikanów w Jarosławiu. Zapewne wniesie on wiele nowego jako członek Zakonu głośnego w świecie filozofów i teologów, przede wszystkim dzięki geniuszowi św. Tomasza z Akwinu. Witając, równocześnie życzymy Bożego błogosławieństwa na tym polu służby Kościołowi Świętemu.

Wszystkim wymienionym Kapłanom, wyróżnionym przez nominację i zarazem obarczonym specyficznymi obowiązkami, Wspólnota Seminaryjna z jej zarządem życzy widocznych owoców, których oczekuje od nich cała Diecezja, a przede wszystkim powołujący i posyłający Chrystus Pan.

W związku zaś z powstaniem w naszym Instytucie Teologicznym 10 zakładów naukowych, których, mówiąc publicznie w imię sprawiedliwości i z poczuciem gorącej wdzięczności obecnego i przyszłych pokoleń studentów i wychowanków z ich profesorami, założycielem i fundatorem jest obecny Ksiądz Biskup Ordynariusz, udzielający pomocy finansowej na ich urządzenie i ofiarujący wielkodusznie prawie wszystkie swoje zbiory biblioteczne jako dorobek swojej pracy naukowej w latach kapłańskich, profesorskich i biskupich, z pragnieniem i nadzieją, że będą służyły w liczbie ponad 13 tysięcy egzemplarzy scientiis et religioni, zostali mianowani na polecenie Ks. Biskupa Ordynariusza kierownikami tych zakładów następujący księża profesoro-
wie:

Zakład nauk pastoralnych — ks. prof. Władysław Głowa

Zakład historii Kościoła i kultury katol. w Polsce — ks. prof. T. Śliwa

Zakład nauk biblijnych — ks. prof. Stanisław Haręzga

Zakład nauk filozoficznych — ks. prof. Marian Wolicki

Zakład teologii systematycznej — ks. prof. Marek Kowalik

Zakład historii powszechnej — ks. prof. Henryk Borcz

Zakład historii sztuki — ks. prof. Waclaw Partyka

Zakład literatury polskiej i światowej — ks. prof. Zbigniew Suchy

Zakład prawa kanonicznego — ks. prof. Roman Wawro

Zakład nauk społecznych — ks. prof. Kazimierz Bełch.

Opiekę natomiast nad alumnami przygotowującymi się do objęcia w przyszłości obowiązków moderatorów w Ruchu Światło — Życie powierzyła Władza duchowna ks. prof. Stanisławowi Harędzce, uważając, że ten niezwykle ważny problem wychowawczy winien być sterowany przez specjalnie wyznaczonego do tego kapłana.

3. W roku akademickim 1987/88 było zatrudnionych w Seminarium 45 wykładowców, przełożonych, lektorów i prowadzących ćwiczenia, w tym 6 pracowników świeckich.

Studia i formację duchową zaczynało w omawianym okresie 429 alumnów, w tym 98 przyjętych na kurs pierwszy. Ponadto czterech przebywało wówczas na urlopie rektorskim.

W ciągu minionego roku łącznie z ostatnimi wakacjami zaszły następujące zmiany w stanie liczebnym alumnów:

— święcenia kapłańskie przyjęło 48 diakonów,

— opuściło Seminarium z własnej inicjatywy lub za radą przełożonych, ewentualnie otrzymało urlop rektorski z różnych powodów, łącznie 41 alumnów, z tego 12 przebywa na urlopie, dwóch wstąpiło do Zgromadzenia misyjnego Białych Ojców i dwóch przeniosło się do Orchard Lake w USA. Warto przy tym zauważyć, że rekord w opuszczaniu w tym roku seminarium zdobyli alumni pierwszego kursu.

Z chwilą rozpoczęcia pracy seminaryjnej w bieżącym roku akademickim, który pozwala nam Boża Opatrzność inaugurować, stan liczebny alumnów przedstawia się następująco: łączna liczba studentów jako kandydatów do Kapłaństwa wynosi 416 osób, w tym 63 przyjętych na pierwszy rok studiów, nie licząc wychowanków przybywających na urlopie. Z tego wniosek, że Seminarium Przemyskie jest z Bożej łaski najbogatsze w Polsce w powołania kapłańskie.

Z okazji tego bardzo skrótowego remanentu owoców ludzkiego trudu i kooperacji dobrej woli z bardzo płodną łaską Ducha Świętego, Rektorat pragnie w imieniu Ks. Biskupa Ordynariusza i wszystkich wychowanków wyrazić należną wdzięczność wszystkim Wychowawcom, Profesorom, Lektorom i Pracownikom zatrudnionym w tym Bożym dziele, stosownie do ich uzdolnień, fachowego przygotowania i kościelnej misji.

II. Formacja duchowa alumnów

Seminarium Duchowne jako miejsce i czas pielęgnowania, rozwoju i dojrzewania powołań kapłańskich starało się na miarę swoich możliwości zapewnić alumnom konieczną formację duchową, zgodnie z odnośnymi wskazaniem Stolicy Apostolskiej i swojego Biskupa Ordynariusza.

Za formację duchową, stawianą zawsze na pierwszym miejscu w całym procesie wychowawczym, byli odpowiedzialni na co dzień i bezpośrednio ojcowie duchowni: ks. bp Edward Białogłowski, którego właśnie na tym stanowisku zastała w ciągu roku akademickiego prekonizacja biskupia ku radości całej Wspólnoty seminaryjnej, następnie ks. prof. Andrzej Skiba i ks. prof. Edward Chmura.

Wspomniani ojcowie duchowni byli kierownikami duchowymi zarówno w konfesjonale jak i na forum pozasakramentalnym. W tym ostatnim wypadku chodziło szczególnie o dość regularne rozmowy wychowawcze z alumnami przydzielonych im kursów.

Spowiednikami alumnów w okresie sprawozdawczym byli ponadto kapłani zaproszeni i aprobowani przez Księdza Biskupa Ordynariusza, który tę posługę zalicza do najważniejszych, gdy mowa o wychowaniu kandydatów do kapłaństwa. A stąd płynie nie tylko wielka odpowiedzialność za powierzone szafarstwo Sakramentu pojednania, ale również i bardzo wielka wdzięczność za tę bardzo bezinteresowną posługę, która przenosi człowieka w strefę Bożego Miłosierdzia.

Wspólnota seminaryjna będzie zawsze wdzięczna za ten trud następującym kapłanom: ks. prał. Zygmuntowi Gorzeńskiemu, ks. prał. Józefowi Kilarowi, ks. prał. Bronisławowi Żołnierczykowi, ks. prał. Stanisławowi Całemu, O. Juliuszowi Marchewce, przeorowi klasztoru Karmelitów Bosych, O. Stanisławowi, gwardianowi klasztoru Ojców Reformatorów i ks. Tadeuszowi Szaniawskiemu, dyrektorowi Domu i Parafii Salezjańskiej w Przemyślu. Niech Bóg wszystkim zapłaci za to sprawowanie poselstwa zamiast Chrystusa Pana w Trybunale Bożego Miłosierdzia.

Formacji duchowej jako takiej służyły również praktyki religijne i kultyczne alumnów, zarówno codzienne, jak i cotygodniowe lub tylko okresowe, przewidywane przez Św. Kongregację do spraw Wychowania Katolickiego, a także podyktowane przez czcigodną i wielowiekową tradycję Seminarium przemyskiego.

Do bardzo ważnych i owocnych pomocy na drodze formowania osobowości kandydatów do kapłaństwa należy zaliczyć bezwyjątkowo rekolekcje jesienne w dniach 30 września do 5 października, prowadzone przez ks. prof. Mieczysława Brzozowskiego, rektora Seminarium Lubelskiego, oraz trzydniowe rekolekcje wielkopostne pod kierunkiem O. prof. Cecyliana Niezgody, franciszkanina z Krakowa.

Ponadto O. duchowny Andrzej Skiba prowadził rekolekcje nakazane przez Prawo kanoniczne kandydatom do święceń diakonatu i prezbiteratu.

III. Formacja intelektualna

W oparciu o postulaty władzy duchownej, zawarte szczególnie w dokumencie Stolicy Apostolskiej „Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis”, a także w postanowieniach Biskupów Polskich pod znanym tytułem: „Zasady formacji kapłańskiej w seminariach duchownych w Polsce”, Seminarium przemyskie starało się pod troskliwą opieką swojego

Księża Biskupa Ordynariusza tak kształcić alumnów, aby dzięki temu weryfikowało się dosłownie następujące postanowienie Kościoła, który pragnie, aby studenci filozofii i teologii, stanowiący wspólnotę seminaryjną, „razem z ogólną kulturą dostosowaną do potrzeb naszych czasów zdobyli szeroką i solidną wiedzę w zakresie nauk świętych, tak aby dzięki wierze pogłębionej i umocnionej przez studia mogli odpowiednio głosić ludziom naszych czasów naukę Ewangelii oraz zaszczerpić ją w ich kulturze”.

Zgodnie z tymi założeniami i oczekiwaniami, na formację seminaryjną składały się w roku sprawozdawczym, podobnie jak i w poprzednich latach, wykłady, ćwiczenia, lektoraty, proseminaria, seminaria, kolokwia i egzaminy.

Owoce namacalnym tego wysiłku były między innymi egzaminy alumnów II roku z całości filozofii, zwane umownie „philosophicum”. Natomiast alumni VI roku studiów najpierw złożyli egzaminy z teologii fundamentalnej, dogmatycznej i moralnej przed promotorami prac magisterskich jako przedstawicielami Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Wypada tu wspomnieć z wdzięcznością ks. prof. Edwarda Kopcia, ks. prof. Franciszka Greniuka i O. prof. Celestyna Napiórkowskiego.

Z kolei diakoni zdobyli dyplom magistra teologii po okazaniu pracy pisanej pod kierunkiem wykładowców Seminarium Duchownego. Spośród 48 diakonów tylko sześciu magistrantom odłożono mimo napisania pracy dyplomowej przewód magisterski na początek roku akademickiego 1988/89. I tylko pod tym warunkiem zostali dopuszczeni przez księdza Biskupa Ordynariusza do święceń kapłańskich.

Przemyska Alma Mater pragnie z tej uroczystej okazji przynajmniej symbolicznie spłacić dług wdzięczności zaciągnięty wobec tych wszystkich, którzy umożliwili alumnom zdobycie stopnia naukowego wieńczącego trud sześcioletnich studiów.

W ramach kształcenia w zakresie muzyki kościelnej i śpiewu liturgicznego alumni korzystali ze specjalnych ćwiczeń, których zakończeniem był komisyjny egzamin.

Formację intelektualną seminarzystów pogłębiał ich kontakt z różnymi prelegentami, zapraszanymi do Przemyśla, lub też alumni korzystali z zaproszeń ze strony różnych ośrodków formacyjnych w Polsce, np. z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, z Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, lub z Poznania czy wreszcie z Wrocławia.

W tym okresie Seminarium miało zaszczyt gościć u siebie takich prelegentów, jak sam Ksiądz Biskup Ordynariusz z wykładem na temat przeżytego osobiście Synodu Biskupów poświęconego miejscu świeckich w Kościele.

Następnym prelegentem był William Shervin, sekretarz Międzynarodowej Federacji Ochrony Życia, Irlandczyk z pochodzenia, który ukazał problem walki o życie nienarodzonych w krajach zachodnich, ze szczególnym uwzględnieniem Stanów Zjednoczonych.

Prof. Jerzy Kopeć z KUL wygłosił przemyskim studentom referat na temat „Maryja w narodowej kulturze religijnej”.

Pracownik Ośrodka Oświaty w Warszawie Zbigniew Masiewicz poświęcił swoją prelekcję ilustrowaną przezroczami z historii Polski, dziejom Zamku Królewskiego w Warszawie.

Ks. Antoni Lewek, profesor z ATK wygłosił referat o męczeńskiej śmierci ks. Jerzego Popiełuszki i o kulcie, jaki on odbiera od pielgrzymów.

Ks. dr Jan Koc z Rzeszowa omówił pewne aktualne zagadnienia dotyczące chrześcijańskiej rodziny w świetle nauki Kościoła i różnych badań.

Z okazji zaś zorganizowanej przez alumnów specjalnej sesji poświęconej zagadnieniom patriotycznym mogli seminarzyści wysłuchać referatu ks. prof. Kazimierza Machety, pracownika naukowego KUL, na temat teologii Narodu w nauce Założycieli Zmartwychwstańców, oraz wykładu profesorki Ewy Deptułowej - Jabłońskiej o podstawach chrześcijańskiego przetrwania Narodu.

Była też pogadanka inż. Antoniego Zięby z Krakowa, charyzmatycznie zaangażowanego w „Ruchu Obrony Nienarodzonych Dzieci”.

Prelegent zaś Bernard Uchmański z pozycji Moderatorsa Krajowego tzw. Muminków przybliżył alumnom przemyskiego seminarium konieczność specjalnej służby tej kategorii ludziom.

Na usługach formacji intelektualnej były też spotkania z aktorami teatrów polskich, np. z Aleksandrą Dmochowską lub Anną Nehrebecką. Szczególnie zapadły w pamięci na długo dwa programy. Jeden poświęcony tematyce bożonarodzeniowej, a drugi nosił tytuł „Krzyże i miecze”.

W służbie nauce pozostawali w roku sprawozdawczym — jasna rzecz — przede wszystkim profesorowie Instytutu Teologicznego, którzy poza wykładami i innymi spotkaniami ze swoimi seminarzystami uważali za swój obowiązek wykłady na Studium Katechetycznym, związanym statutowo z Seminarium. Obowiązki dyrektora tego Studium pełnił w dalszym ciągu ks. prof. Jan Stanisław. Rektor Seminarium wygłosił w ciągu roku akademickiego kilka konferencji ascetycznych dla przyszłych katechetek w naszej diecezji.

W roku sprawozdawczym Studium Katechetyczne liczyło 41 uczestniczek (w tym 26 — rok pierwszy i 15 — kurs wyższy). W sumie odbyło się 680 jednostek lekcyjnych.

Profesorowie Przemyskiego Seminarium podejmowali również wykłady w Instytucie Wyższej Kultury w Stalowej Woli i w Klubach Inteligencji Katolickiej na terenie diecezji. Koordynatorem pracy dydaktycznej w Stalowej Woli był ks. prof. Marian Wolicki.

Warto tu też przypomnieć, że księża profesorowie jako członkowie Koła Teologicznego odbywali dość regularnie comiesięczne spotkania, aby wysłuchać aktualnego wykładu i podyskutować nad interesującymi ich problemami. Troska o referentów należała do prezesa Koła — ks. prof. Wolickiego.

Tytułem do naszej godziwej dumy uczelnianej jest również i ta prawda, że ks. docent Stanisław Potocki, były rektor Przemyskiego Seminarium, ks. prof. Kazimierz Ryczan i ks. prof. Stanisław Koza — byli w omawianym okresie zatrudnieni na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, świętującym w obecnym roku Pańskim swój jubileusz 70 — lecia istnienia.

Wypada też wspomnieć, że ks. prof. Mieczysław Gniady jest z nominacji biskupiej dyrektorem Diecezjalnej Szkoły Organistowskiej w Przemyślu, której konieczności nikt nie ośmiela się zakwestionować, mając przed oczyma życie religijne diecezji, a szczególnie piękno kultu należnego Bogu i Jego Świętym.

Wiadomo, że formacja intelektualna byłaby niemożliwa bez biblioteki, zakładów naukowych i czytelni.

W roku sprawozdawczym funkcjonowanie biblioteki było normalne i można stwierdzić, że dzięki darowiźnie Ks. Biskupa Ordynariusza bardzo powiększyła swoje księgozbiory, tak że obecnie w miejsce 21.000 pozycji rejestrowanych w poprzednim roku posiada łącznie 36.818 pozycji katalogowanych, z tego 24.964 pozycji w bibliotece seminaryjnej, a 11.852 w bibliotece diecezjalnej.

Korzystający dotąd z dobrodziejstwa biblioteki i czytelni pragną z tej uroczystej okazji podziękować za usługę ks. prof. Jerzemu Kurckowi i jego następcy na stanowisku dyrektora ks. prof. Adamowi Szalowi, który już od kilku miesięcy poświęca wszystkie swoje siły i umiejętności zorganizowaniu nowych zakładów naukowych, a także ma pieczę nad wszystkimi bibliotecznymi zbiorami. Podzięką należy się też alumnom bibliotekarzom i s. Wandzie Mikickiej, jak również pani bibliotekarce.

IV. Formacja pastoralna

Kościół święty w dokumentach Soboru Watykańskiego II poświęcił wiele uwagi formacji pastoralnej kandydatów do kapłaństwa. Seminarium przemyskie, odpowiadając na te

oczekiwania Stolicy Apostolskiej i Ojców Soborowych, również i w tym roku zadbało o wykłady i ćwiczenia z dyscyplin należących do teologii praktycznej, a mianowicie z katechetyki, homiletyki i liturgiki.

I tak oprócz ćwiczeń wkomponowanych programowo w zajęcia alumnów w czasie wykładów, alumni po ukończeniu IV i V roku studiów odbywali przepisane i dokładnie określone praktyki wakacyjne w rodzinnych parafiach, analizowane i oceniane po ich ukończeniu przez odnośnego profesora.

W znaczeniu jeszcze bardziej formalnym i bogatym praktykę pastoralną odbywali diakoni w okresie Wielkiego Postu w parafiach wyznaczonych im przez Księdza Biskupa Ordynariusza.

Po powrocie z praktyki diakońskiej seminarium zorganizowało swoim najstarszym wychowankom specjalne wykłady na temat zagadnień i zjawisk, które w przyszłości znajdą się w domenie ich służby kapłańskiej.

Wielu alumnów służyło również i w tym roku pomocą duszpasterzom młodzieżowym w różnych ośrodkach rekolekcyjnych, skupiających młodzież w „Ruchu Światło — Życie” lub z okazji rekolekcji dla młodzieży pozaszkolnej.

Do tego rodzaju pracy alumni bywają wdrażani przez specjalny kurs przeprowadzony w Domu Rekolekcyjnym w Jarosławiu dzięki poświęceniu się sprawie młodzieży ks. prof. Haręzgi, któremu Seminarium jest bardzo wdzięczne za ten dodatkowy trud.

W roku sprawozdawczym odbył się też drugi kurs, który miał przygotować seminarzystów V roku studiów do kontaktu z ludźmi należącymi do różnych nieformalnych grup. Organizacją tego szkolenia pastoralnego alumnów zajął się ks. prof. Franciszek Rząsa, który zasłużył sobie tym samym na nasze serdeczne „Bog zapłać!”.

Jest też wielkie zapotrzebowanie ze strony przewodników pielgrzymek jasnogórskich na pomoc seminarzystów. W związku z tym Seminarium nie tylko pozwoliło, ale i zachęciło swoich wychowanków do udziału w pielgrzymkach u boku duszpasterzy.

Jest to zarazem okazją do należytego rozwoju kultu maryjnego, do którego dokument Soboru Wat. II „Optatam totius” bardzo seminarzystów zachęca, widząc w Maryi wzór apostołskiego zaangażowania i podporę kapłańskiego posługiwania.

Omawiając formację pastoralną, należy również w tym kontekście wspomnieć, że alumni pod nadzorem wykładowcy liturgiki i ojców duchownych przygotowują regularnie tzw. „Tydzień Liturgiczny”, a także służyli pomocą i swoimi umiejętnościami w prowadzeniu Kręgu Biblijnego przy Klubie Inteligencji Katolickiej w Przemyślu.

V. Formacja społeczno — kulturalna

O tym już była mowa wyżej, ale tytułem uzupełnienia rektorat pragnie z okazji sprawozdania z życia seminaryjnego zauważyć, że jakkolwiek praca alumnów w niektórych kołach specjalnych zainteresowań nie legitymowała się zbyt dużym dynamizmem i zainteresowaniem, to jednak można z uznaniem wyrazić się o pracy charytatywnej wielu alumnów pod nadzorem ks. prefekta Matuszewskiego. Służba miłości jako specyfika Kościoła Chrystusowego stawała się dla niektórych alumnów pasją w dobrym znaczeniu i to nie tylko w Przemyślu, ale nawet w czasie wakacji i w Sobieszowie nad morzem.

Było też dość duże zainteresowanie misjami, w związku z czym gośćmi Seminarium byli aktualnie pracujący misjonarze w różnych zakątkach Kościoła Świętego, przeważnie pochodzący z naszej diecezji.

Kołu misyjnemu towarzyszy w pracy ks. prefekt Marek Kowalik. Na koncie swoich osiągnięć ma też pewne wyniki Koło Trzeźwości „Ignis aedens”. Jego członkowie organizują różne spotkania z osobami kompetentnymi w tej dziedzinie, a także niektórzy z nich podczas wakacji doksztalcają się i przygotowują do pracy na tym polu w Zakroczymiu pod Warszawą.

Na podziękowanie zasługuje też schola klerycka, która upiększa nabożeństwa liturgiczne i paraliturgiczne.

W szeregu zaangażowanych w rozwój życia intelektualnego i duchowego kolegów znajdują się również zelatorzy Straży Honorowej Najsw. Serca Pana Jezusa oraz Niepokalanego Serca Maryi.

W roku sprawozdawczym niektórzy z nich wzięli udział w specjalnym spotkaniu członków Straży w Leżajsku.

Przejawem zainteresowania się alumnów życiem Kościoła w czasach współczesnych jest Gazetka klerycka redagowana przez specjalny zespół.

VI. Prace inwestycyjno - gospodarcze

Odczytany za chwilę dokument erekcyjny nowego gmachu ukaze największe osiągnięcie z roku sprawozdawczego. Tam też znajdzie się miejsce na podziękowanie komu się ono należy. W tym miejscu można tylko dodać, że w ostatnich miesiącach były prowadzone pod nadzorem i przy wielkim zaangażowaniu ks. dyrektora Józefa Bara następujące prace budowlane:

I. Roboty wykończeniowe budynku dydaktycznego, dziś poświęcanego:

1. tynkarskie
2. malarskie
3. osadzenie i szklenie stolarki
4. wykonanie podłogi i parkietów
5. wykonanie posadzek kamiennych
6. wykonanie instalacji c. o. i wodn. kan. w części mieszkalnej oraz w sali gimnastycznej i na jej zapleczu.

II. Roboty budowlano - adaptacyjne w nowej kotłowni oraz zainstalowanie jej urządzeń.

Do tego trzeba dodać wyposażenie budynku w konieczne sprzęty. W sprawozdaniu nie można pominąć milczeniem zasług, które w tym roku pomnożył w oczach Bożych i historii ks. dyrektor Józef Bar.

Wszyscy też wiedzą, co winna jest diecezja siostrze z Rodziny Maryi, pełniącym bardzo zasadnicze obowiązki w seminarium w wspólnotce. Znane jest ich poświęcenie i ewangeliczne zatroskanie o los Instytucji, do której Pan je posłał. Podziękowanie składają zarówno profesorowie jak inwycchowankowie na ręce siostry przełożonej, a przez jej pośrednictwo na ręce matki generalnej Gabrieli Janczewskiej i matki prowincjalnej Janiny Zygmunt.

VII. Inne wydarzenia w życiu Seminarium

Owocem pracy Seminarium Duchownego w roku sprawozdawczym były ustawicznie zdobywana świętość moralna alumnów, która była wynikiem łaski Bożej i współpracy z nią ludzkiej dobrej woli. Ten proces duchowy pozwalał alumnom zdobywać kolejne stopnie prowadzące do święceń kapłańskich.

Ponadto o owocach trudu profesorów i studentów mogą świadczyć katalogi ocen z egzaminów I i II semestru.

W trosce o dobre przygotowanie alumnów do posługi kapłańskiej, a także o łaskę wytrwania w przymierzu kapłańskim zawartym z Chrystusem Panem i Jego Kościołem przez sakramentalne święcenia, były spotkania wychowawców z rodzicami alumnów poszczególnych lat studiów, a także z duszpasterzami współdziałającymi z Seminarium w dziele formacji duchowej i intelektualnej wspólnych wychowanków.

Były to dni modlitwy i wspólnej refleksji teologiczno - ascetycznej nad łaską powołania elitarnego, oraz nad odpowiedzialnością za ten dar, a także nad niebezpieczeństwami grożącymi dzisiejszemu alumnowi i kapłanowi.

Wyrazem tej troski Seminarium o los kapłanów jako swoich wychowanków były również dni skupienia dla młodych kapłanów, szczególnie z okazji egzaminów wikariuszowskich i rekolekcje urządzone w Seminarium jako w Alma Mater dla wszystkich duszpasterzy.

Z wydarzeń, zapisanych w kronice seminaryjnej w roku sprawozdawczym, wypada pod koniec w stylu panoramicznym wspomnieć u udziale Ks. Biskupa Ordynariusza w Synodzie Biskupów, któremu seminarium towarzyszyło jako swojemu Arcypasterzowi modlitwami.

Następnie wydarzeniem historycznym dla Seminarium było podniesienie przez Stolicę Apostolską do godności biskupiej ojca duchownego Edwarda Białogłowskiego, któremu wspólnota seminaryjna składa publicznie gorące podziękowanie za służbę młodym na stanowisku ojca duchownego.

Wreszcie świętowaniem też dla Seminarium był obchód 40 rocznicy śmierci Sługi Bożego ks. Jana Balickiego. Z tej okazji była skromna sesja okolicznościowa, w czasie której O. prof. Joachim Bar wygłosił specjalną prelekcję na temat drogi do beatyfikacji z punktu widzenia prawa kościelnego. Ponadto zebrani wysłuchali wykładu ks. prof. Andrzeja Skiby o duchowości Sługi Bożego. Było też wspomnienie ks. inf. J. Stączka jako naocznego świadka życia naszego Kandydata na ołtarze.

Z wielką radością i nadzieją zanotowało Seminarium fakt przekazania Postulacji rzymskiej ostatnich dokumentów dotyczących Sługi Bożego, a wymaganych przez Stolicę Apostolską przed ogłoszeniem dekretu o heroicznosci cnót byłego rektora Przemyskiego Seminarium.

W końcu chcemy pokreślić, że wszystko, co zostało tu bardzo skrótowo wspomniane, biegnąc po drogach przeszłości, pobudza nas do śpiewu całą duszą wspólnie z Matką Najwyższego Kapłana, jako też z Jego Towarzystką i Służebnicą „Magnificat”, a zarazem każe wyteńczyć wszystkie siły i uruchomić wszystkie moce wiary, nadziei i miłości, dzięki którym będziemy mogli uchwycić pełniej i osiąść doskonalej Tego, który nas z miłości powołał i tak bardzo nam zawierzył.

